

Sygn. akt I ACa 1320/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik (spr.) SSA Zbigniew Ducki
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w Z.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt VII GC 114/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I A Ca 1320/13

UZASADNIENIE

Powód Zakłady (...) S.A. w Z. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z o.o. w W. kwoty 185.967,81 zł. wraz z należnościami ubocznymi. Na uzasadnienie żądania powód wskazał, że na podstawie umowy z 20.06.2010 r. dostarczył pozwanemu ekrany akustyczne. Pozwany zalega mu za ekrany z zapłatą kwoty 133.733,89 zł. Ponadto za opóźnienie w zapłacie należności obciążył pozwanego notą odsetkową na kwotę 51.576,31 zł. i odsetkami w kwocie 657,16 zł. tytułem opóźnienia w zapłacie należności z faktury z 9.03.2012r.

W nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20.03.2013 r. Sąd uwzględnił powództwo w całości wraz z kosztami procesu w kwocie 5.942 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa.

Zaprzeczył wszelkim roszczeniom powoda jako nie odpowiadającym rzeczywistej sytuacji prawnej i faktycznej, kształtującej się zupełnie inaczej niż miałyby to wynikać z dokumentów przedłożonych przez powoda. Pozwany podniósł, że strony prowadziły ustalenia nie ujęte w pozwie.

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013r:

Zasądził od (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz Zakładów (...) S.A. w Z. kwotę 185.967,81 zł. z odsetkami w wysokości 13 % w stosunku rocznym od kwot: 94.666,53 zł. od dnia 10.06.2012 r., 39.067,36 zł. od dnia 20.06.2012 r., 52.133,02 zł. od dnia 25.02.2013r. i z tytułem kosztów procesu.

Za podstawę faktyczną orzeczenia Sąd przyjął następujące fakty:

Strony łączyła zawarta w dniu 20.06.2010 r. ramowa umowa o współpracy, której przedmiotem było współdziałanie przy realizacji robót budowlanych oraz produkcji ekranów akustycznych.

Dowód: umowa (k. 26-27).

W dniu 6.04.2012 r. powód dostarczył pozwanemu ekrany akustyczne o wartości 96.924,37 zł. wystawiając w dniu 10.04.2012 r. fakturę VAT nr (...)z terminem płatności 60 dni oraz w dniu 19.04.2012 r. ekrany akustyczne o wartości 39.067,36 zł. wystawiając w dniu 20.04.2012 r. fakturę VAT nr (...)z terminem płatności 60 dni.

Dowód: faktury (k. 29-30).

W dniu 9.01.2013 r. powód obciążył pozwanego notą odsetkową nr (...)na kwotę 51.576,31 zł. za opóźnienie w zapłacie należności za dostarczone elementy ekranów akustycznych w okresie od 25.05.2011 r. do 6.03.2012 r.

Dowód: nota odsetkowa, faktury (k. 31-61).

Wezwaniem do zapłaty z 14.01.2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 194.143,20 zł., w tym kwoty 142.566,89 zł. stanowiącej należność z faktur (...), (...) i (...)oraz kwoty 51.576,31 zł stanowiącej odsetki z noty odsetkowej nr (...). W dniu 31.01.2013 r. pozwany zapłacił powodowi kwotę 8.833 zł., którą ten zaliczył częściowo na poczet faktury (...) z dnia 9.03.2012 r. płatnej do dnia 8.05.2012 r. Powód obciążył pozwanego odsetkami za opóźnienie w zapłacie należności z powyższej faktury w kwocie 657,16 zł.

Dowód: faktura (k. 28).

Przy czym łącznie tytułem odsetek powód dochodzi kwoty 52.133,02 zł. podczas gdy suma kwot stanowiących odsetki to 52.233,47 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługuje na uwzględnienie. Przepis art. 503 § 1 kpc obliguje pozwanego do przedstawienia w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutów, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniami się w spór, a także pozostałych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu oraz wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów na ich potwierdzenie.

Z kolei art. 210 § 2 kpc zobowiązuje pozwanego do złożenia oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, art. 221 kpc stanowi zaś że pozwany nie może odmówić wdania się w spór co do istoty sprawy chociaż wniosł zarzuty formalne.

W przedmiotowej sprawie sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty powyższych wymogów nie spełniał. Zawierał jedynie ogólne stwierdzenie, że rzeczywisty stan nie odpowiadał faktom przytoczonym przez powoda w pozwie. W sprzeciwie pozwany nie wypowiedział się co do faktów na które powoływał się w pozwie powód, nie przytoczył żadnych własnych twierdzeń mogących tym faktom zaprzeczyć ani dowodów na ich poparcie, nie zakwestionował dowodów z

dokumentów przedłożonych przez powoda tj. umowy, faktur i noty odsetkowej, ani wysokości żądania dochodzonego przez powoda.

W sprzeciwie pozwany zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków nie wskazując nawet ich nazwisk i adresów oraz faktów mających być ich zeznaniami dowiedzionymi. Niezrozumiale pozostaje dla Sądu stwierdzenie podniesione w sprzeciwie że to powód ma roszczenie wzajemne do pozwanego.

Stosownie do art. 230 kpc gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach Sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Wobec niewypowiedzenia się pozwanego co do faktów wskazanych przez powoda w pozwie Sąd uznał te fakty za przyznane przez pozwanego. Za przyznany uznał zatem fakt dostarczenia przez powoda pozwanemu w dniach 6 i 19.04.2012 r. ekranów akustycznych o wartości 133.733,89 zł. i niezapłaceniu przez pozwanego za nie należności oraz opóźnienie się pozwanego w zapłacie należności za dostarczone przez powoda w okresie od 25.05.2011 r. do 6.03.2012 r. elementy do ekranów akustycznych, uzasadniające obciążenie pozwanego odsetkami w kwocie 52.133,02 zł.

Uznając powództwo za zasadne Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 185.967,81 zł., z ustawowymi odsetkami od kwoty 133.733,89 zł. od terminów płatności wynikających z faktur nr (...)i (...)czyli od 10.06.2012 r. i 20.06.2012 r., zaś od kwoty 52.133,02 zł. od dnia wytoczenia powództwa czyli 25.02.2013 r. na podstawie art. 535 kc, 481 § 1 i 2 kc, 482 kc.

O kosztach procesu stosownie do wyniku sporu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc i 108 § 1 kpc.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o odroczenie rozprawy z uwagi na brak ku temu podstaw. Pozwany dysponował odpowiednim czasem biorąc pod uwagę datę doręczenia mu odpisu pozwu i nakazu 25.03.2013 r. i datę wyznaczenia rozprawy - 13.06.2013 r. umożliwiającym udzielenie pełnomocnictwa procesowego wcześniej, a nie na dwa dni przed terminem rozprawy. Ponadto stosownie do art. 214 kpc powodem odroczenia rozprawy są nieprawidłowe doręczenie wezwania na rozprawę lub nieobecność strony wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć, w tym chorobą. Żadna z powyższych przyczyn uzasadniająca odroczenie rozprawy jak wynika z treści wniosku pełnomocnika pozwanego nie miała miejsca.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zarzucając:

-naruszenie art. 230 kpc poprzez bezpodstawne uznanie, że pozwany przyznał fakt dostarczenia przez powoda ekranów akustycznych i nie uiszczenia przez pozwanego należności z tego tytułu;

-naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez błędne uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że powód udowodnił fakty istotne dla oceny zasadności powództwa, w tym fakt wywiązania się przez powoda z obowiązków określonych umową.

Biorąc pod uwagę powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania z pozostawieniem Sądowi Okręgowemu rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podkreślił, że zgodnie z dyspozycją art. 207 § 6 kpc powód zobowiązany był przedstawić w pozwie wszelkie twierdzenia i dowody na poparcie sformułowanych w pozwie żądań. Z załączonej do pozwu umowy o współpracy nie wynika, że powód zobowiązał się względem pozwanego do sprzedaży paneli akustycznych. Umowa zawiera jedynie ogólne warunki współpracy pomiędzy stronami. Obie strony zobowiązują się do podjęcia współpracy w oparciu o zdobyte wcześniej doświadczenia. W umowie wskazano wprost (§ 4 pkt. 1), że „W okresie wspólnej działalności strony zobowiązuje] się do realizacji zadań inwestycyjnych na wsadach określonych każdorazowo w odrębnej umowie lub aneksie”. Brak jest natomiast w umowie ramowej jakichkolwiek postanowień tworzących

essentialia negotii umowy sprzedaży z której powód wywodzi swoje roszczenia, w tym określenia dokładnego przedmiotu tej umowy oraz ceny, za jaką sprzedaż taka miałyby nastąpić. Powód załączył do pozwu faktury VAT, które nie zostały przez pozwanego podpisane. Co więcej, powód nie wykazał, że faktury te zostały pozwanemu doręczone.

W ocenie strony pozwanej, załączone przez powoda dokumenty nie pozwalały na Pozwany stwierdził, że „przeczy wszelkim roszczeniom powoda albowiem nie odpowiadają one rzeczywistej sytuacji prawnej i faktycznej stron w zakresie objętym pozwem”. Pozwany stwierdził też, że rzeczywisty stan prawny nie odpowiada dokumentom złożonym przez powoda.

Pozwany w sposób skuteczny zakwestionował żądanie powoda. Nietrafione są wywody Sądu Okręgowego na temat przyznania przez pozwanego okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny zasadności powództwa, tj. faktu dostarczenia pozwanemu przez powoda ekranów akustycznych oraz niedokonania przez pozwanego zapłaty z tego tytułu.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji, zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, choć z niektórymi jej zarzutami, a to dotyczącymi uznania faktów za przyznane należy się zgodzić.

Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjął za swoje oraz trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na art. 503 § 1 kpc. Przepis obliguje pozwanego do przedstawienia w sprzeczności od nakazu zapłaty zarzutów, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, a także pozostałych zarzutów (wszelkich) przeciwko żądaniu pozwu oraz wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów na ich potwierdzenie.

Nie ma racji apelujący, że pozwany podolał temu obowiązкови. Wbrew zarzutowi apelacji, pozwany nie zaprzeczył w sprzeczności faktom przytoczonym przez powoda w postaci zawarcia i wykonania umowy sprzedaży ekranów, ale „roszczeniom powoda albowiem nie odpowiadają one rzeczywistej sytuacji prawnej i faktycznej stron w zakresie objętym pozwem, które to kształtują się rzeczywistości zupełnie inaczej(..).Strony prowadziły ze sobą ustalenia nie ujęte w pozwie przez powoda. Nadto powód ma roszczenia wzajemne do pozwanego.”

Treść sprzeciwu kwestionuje zatem roszczenie powoda, ale nie względu na niedostarczenie ekranów lub dostarczenie ich bez zamówienia, ale ze względu na zaszczenie stron tudzież wzajemne roszczenia. Zapowiada zatem zgłoszenie zarzutów typu: zarzut potrącenia wzajemnej wierzytelności, zarzuty z rękojmi, czy wzajemne ustępstwa. Trudne do wyobrażenia jest to, aby w sytuacji niedostarczenia towaru, czy braku zamówienia pozwany nie wspomniał o tym w sprzeczności.

Nadto, z pewnością udzieliliby odpowiedzi na wezwania powoda do zapłaty. Tymczasem nawet w apelacji pozwany na takie pismo, czy meila się nie powołuje.

Jednak dla Sądu Apelacyjnego bardzo istotną okolicznością jest to, że pozwany zaspokoił częściowo roszczenie powoda objęte fakturami na których oparte jest żądanie pozwu. Wszak w dniu 31.01.2013 r. pozwany zapłacił powodowi kwotę 8.833 zł., którą ten zaliczył częściowo na poczet faktury (...) z dnia 9.03.2012r. płatnej do dnia 8.05.2012 r. Powód obciążył pozwanego odsetkami za opóźnienie w zapłacie należności z powyższej faktury w kwocie 657,16 zł.

Pozwany nie zarzucił, aby uczynił to omyłkowo lub zapłata dotyczyła innych roszczeń. Zatem w kontekście przedstawionych faktur, umowy i wezwań do zapłaty, tą częściową zapłatę należy uznać za nieformalne uznanie roszczenia, oraz za istotny dowód w sprawie na istnienie roszczenie powoda.

Stanowi też ważne ogniwo w łańcuchu pozostałych dowodów i okoliczności dla wyprowadzenia domniemania faktycznego odnośnie dostarczenia przez powoda ekranów pozwanemu zgodnie z łączącą umową. Zgodnie bowiem z

art. 231 kpc sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

Powód w pozwie przytoczył twierdzenia faktyczne i dokumenty w postaci faktur, umowy ramowej i wezwań do zapłaty, które stwierdzały jego roszczenie i skutkowały wydaniem nakazu zapłaty. Nie mógł przewidzieć sposobu obrony pozwanego, który nie odpowiadał na wezwania do zapłaty, co rodziło przypuszczenie, że akceptuje żądanie. Natomiast w sprzeczanie pierwszy raz na piśmie zakwestionował ogólnikowo „roszczenia” powoda, nie przecząc aby otrzymał towar. W każdym razie nie uczynił to na tyle wyraźnie, aby obligowało to powoda do niezwłocznego przedstawienia dalszych dowodów na okoliczność odbioru ekranów, czy złożenia zamówienia.

Wydaje się, że w sytuacji, gdyby powód w ogóle nie dostarczał w przedmiotowym okresie towaru i nie wykonywał usług reakcja pozwanego na taką próbę „wyłudzenia pieniędzy” byłaby bardziej ostra, łącznie z zawiadomieniem organów ścigania.

Nie można zatem podzielić zarzutu naruszenia art. 233 kpc przez uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że powód udowodnił fakty istotne dla oceny zasadności powództwa, w tym fakt wywiązania się przez powoda z obowiązków określonych umową. Strony długi czas współpracowały ze sobą na podstawie umowy ramowej. Skoro to tej sprawy nie było sporów, to trudno wymagać, aby strony dokumentowały piśmie każdą czynność, jak zamówienie kolejnej partii towaru, czy jej odbiór. Brak sprzeciwu na piśmie wobec żądań powoda, a w szczególności częściowa zapłata ostatecznie przekonuje, że powód ma rację.

Należy dodać, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak: Sąd Najwyższy: OSNwSK 2007/1/559).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w tym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału” (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności - por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267). Jak ujmuje się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaś wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę.

Bezpodstawne są także zarzuty apelacji dotyczące oddalenia wniosku pełnomocnika pozwanego o odroczenie terminu rozprawy oraz braku wezwania pozwanego do usunięcia braków formalnych sprzeciwu, przez wskazanie nazwisk i adresów świadków. W pierwszym przypadku - brak było podstaw do uwzględnienia wniosku, wobec niewskazania jego uzasadnionych podstaw. W drugim przypadku - wezwanie Sądu musiało by dotyczyć nie tylko wskazania adresów i nazwisk świadków, ale także sprecyzowania tez dowodowych i doprecyzowania treści całego sprzeciwu, co nie jest już uzupełnienie braków formalnych.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w oparciu zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art. 98 k.p.c., 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1349) uznając, iż nakład pracy pełnomocnika oraz stopień zawiłości niniejszej sprawy uzasadnia przyznanie zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 2700 zł .